Sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni, devrim yoluyla kurmak için ileri!

İŞÇİNİN SESİ

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, TOPLUMSAL KURTULUŞ, SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

Yıl:3, Sayı:63, 26 Şubat 1977

İYİ ÖRGÜTLENMİŞ, PARLAMENTODAKİ SAVAŞIMCA DESTEKLENEN

YIĞINSAL EYLEMLERLE MC'Yİ ALAŞAĞI EDELİM!

- **TÖB-DER, TÜM-DER VE TÜTED'İN AÇILMASI İLERİCİ GÜÇLERİN BAŞARISIDIR**
- **HER TÜRLÜ SAVAŞ BİÇİMİNE HAZIR OLMAK, YIĞIN EYLEMLERİNİ DEVRİME GÖTÜRMEK GÜNÜN SORUNUDUR**

Yurdumuzda sınıf savaşları keskinleşiyor. Devrimci durum gittikçe olgunlaşıyor. İşçi sınıfının çıkışları geniş emekçi kesimleri aktif savaşın ortasına çekiyor. Yığınsal direnişler, eylemler yurt çapında yayılıyor. Tekelci burjuvazi artık ülkeyi eskisi gibi yönetemez oldu. Geniş emekçi kesimler eskisi gibi yaşamak istemiyor. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrim yoluyla kurmak için yürütülen savaş dalga dalga kabarıyor. Demokratik güçlerin savaşımı sonucu TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED Danıştay kararıyla yine açıldı. Bu karar demokratik güçlerin etkinliğinin yeni bir göstergesi oldu.

Yurttaki tüm bu gelişmeler TKP'nin ilerlemesiyle sıkı sıkıya bağlıdır. TKP'nin Mayıs 1973'den bu yana giriştiği atılım, savaşına damgasını vurdu, nicel nitel yeni boyutlar getirdi. Devrimin nesnel koşullarının var olduğu ülkemizde, öznel koşulların tamamlanması yolunda dev bir adım oldu.

İleri hareket, atılım, hızla sürüyor. Daha da yeni boyutlar, daha da dev adımlar getirecek, yığınsal savaşımı devrime götürecek. TKP'nin Sesi radyosu, partinin genç kadrolarına yaptığı çağrıda, ideolojik eğitimin önemini vurguladı ve şöyle dedi: "Bugün Türkiye'de devrimin nesnel koşulları vardır. Öznel koşulları tamamlamak komünistlerin, devrimcilerin baş görevidir. Markscı-Leninci teoriyi iyi öğrenmek, yığınlara öğretmek, burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin etkilerini kırmak gerekiyor. Her an için her türlü savaş biçimlerine hazır olmak, yığınları devrimci savaşın içine çekmek, yığın eylemlerini devrime götürmek günün sorunudur". Bütün hedeflerin gelip bağlandığı tek kilit, Türkiye işçi sınıfının öncü kolunun, TKP'nin nicel ve nitel olarak daha da güçlendirilmesidir.

Gittikçe olgunlaşan devrimci durumla birlikte yığın savaşları da daha bir örgütlü, kararlı, bilinçli oluyor. Yığın eylemlerinin niteliği

ARKASI 4 SAYFADA

İŞÇİ KURULTAYI

Federal Almanya'da çalışan işçilerimizin siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sorunlarının tartışılacağı, somut çözüm önerilerinin getirileceği ve kalıcı bir birliğin sağlanması için adımların atılacağı "İŞÇİ KUTULTAYI" bugün (26 Şubat 1977) Federal Almanya'nın Düsseldorf kentinde toplanıyor. "İŞÇİ KURULTAYI" hakkında etraflı bilgiyi gelecek sayıda okurlarımıza sunacağız.

Parlamento aritmetiği değil toplumsal aritmetik

Kemal Koldaş

Yurdumuzda sosyal, ekonomik, politik bunalım gittikçe derinleşiyor. Devrim savaşımı geniş yığınları sarıyor. Toplum alabildiğine uçlaşmış. Ülkemizin sosyal ekonomik durumu ya faşizm, ya sosyalizme açılan ileri demokratik düzen ikilemini dayatıyor.

1977 seçimleri böylesi bir durumda yapılacak. Eli kanlı Demirel hükümetiyle seçimlere gidilemeyeceği açıktır. Demokratik bir seçim hükümetini işbaşına getirmek, ilericilerin önünde somut bir görev olarak duruyor. Bu hükümetin nasıl bir hükümet olacağını da, Türkiye'nin somut koşullarından hareket ederek belirlemek gereklidir.

TKP MK Organı Atılım gazetesi, şubat 1977 tarihli sayısında tüm ilericileri "bu hükümetin yerine namuslu, yurtsever, ilerici, demokratik fikirlere bağlı olanlardan kurulu bir hükümeti iş başına getirmek" için savaşa çağırıyor.

Bazıları böylesi bir demokratik seçim hükümetinin kurulması olanaklarının az olduğunu ileri sürebilirler. MHP dışında tüm politik partilerin seçim hükümeti için uzlaşmalarını önerebilirler. Ne var ki böylesi öneriler açık bir parlamentarist körlüğü yansıtmaktan başka bir şey değildir. Çözüm yolunu yalnızca parlamento içine sıkıştırmak, ülkenin sosyal-politik gelişmesini, sınıfların konumunu görmemek olur. Böylesi bir seçim hükümetini parlamento çoğunluğuna göre oluşturmak ne denli zor

ARKASI 4 SAYFADA

TBÖK bildiri yayımladı:

"SEÇİM HÜKÜMETİ KURULMALIDIR"

Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi (TBÖK), yurdumuzdaki son gelişmeler üzerine bir bildiri yayımlayarak, tüm yurtsever, ilerici güçleri eylem birliğine çağırmıştır. Bildiride, MC'nin yönetiminde bir seçimin demokratik olmayacağı, MC'nin alaşağı edilmesi ve bir seçim hükümetinin kurulmasının gerekliliği belirtiliyor. Bildiride ayrıca: "İlerici siyasal partiler de, sınıf ve kitle örgütlerinde, yurtsever çevrelerde aydınlarımız arasında hızla gelişen MC'nin düşürülmesi yolunda eylem birliği görüşünü tüm olanaklarımızla desteklemek görevimizdir" deniyor.

İTİB'in düzenlediği yürüyüşde işçilerimiz haykırdı:

"TÜRK, KÜRT HALKLARI ELELE - DEVRİMCİ CEPHEDE"

13 Şubat Pazar günü Londra'da "Türk-Kürt Halkları Elele, Devrimci Cephede" yürüyüşü yapıldı. Eylemi İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB) örgütledi.

Yürüyüş, Hyde Park'ta toplanan kısa bir mitingle başladı. Yapılan konuşmalarla MC'nin halkımıza getirdiği yıkım ve felâket dile getirildi. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin Kürt halkına uyguladığı ezgi ve özümseme politikası protesto edildi. Ders kitaplarına kadar yansıyan bu ulusal ezgiyi ortadan kaldırmanın tek yolunun işçi sınıfıyla birlikte mücadele etmek olduğu vurgulandı. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin Türkiye Kürdistanına yaptığı ekonomik ve askersel saldırının ancak sosyalizme açılan ileri demokratik düzenin devrim yoluyla kurulmasıyla durdurulabileceği belirtildi.

Daha sonra, Türk ve Kürt işçiler omuz omuza Türkiye'nin Londra Elçiliğine yürüdüler.

Yol boyunca "faşizme geçit yok", "Suphiler ölmez", "TÖB-DER'e özgürlük", "MC defol", "Bütün halklar kardeştir" belgileri haykırıldı. Devrimci marşlar söylendi.

Elçiliğin bulunduğu alana gelindiğinde, polis yürüyüş kolunu çevirmeye yeltendi. [...]

ARKASI 4 SAYFADA

TÜRK VE KÜRT İŞÇİLER, "BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR" "SUPHİLER ÖLMEZ" BELGİLERİ İLE SOKAKLARI İNLETTİLER.

İşçi sınıfımızın devrimci sınıf sendikası

DİSK 10 YAŞINDA !

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 13 şubat 1967'de Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş Gıda-İş ve Maden İşçileri Sendikası'nın birleşmesiyle kuruldu.

DİSK'in doğuşuyla işçi sınıfımız, Türk-İş'in sarı yöneticilerine, sınıf uzlaşmacısı politikasına karşı sınıf sendikacılığı bayrağını açtı. Devrimci sendikasıyla burjuvazinin karşısına dikildi. Bu, ülkemizde, Amerikan tipi sendikacılığın sonunun başlangıcı oldu.

DİSK'in kurulduğunda 30 bin üyesi vardı. Küçüktü ama işçi sınıfının en bilinçli kesimini bağrında toplamıştı. İşçiler, sınıf güdüsüyle gözlerini DİSK'e çevirmişti. Burjuvazi bu devrimci çekirdeği ezmek için çok çırpındı. Türk-İş eliyle DİSK'i parçalamak için gizli komiteler kurdu. Devrimci işçi önderlerini soyutlamak istedi. Sökmedi. İşçi sınıfı önderlerini burjuvaziye bırakmadı.

1970 mayısı: AP iktidarı 274 ve 275 sayılı sendikalar yasasında bir değişiklik yaparak DİSK'i işlemez hâle sokmak istiyor. DİSK harekete geçti. Örgüt organlarında konu görüşüldü. Direniş komiteleri kuruluyor. Burjuvazi, DİSK'in düzenlemek istediği yürüyüş ve mitinglere "izin vermedi". Ancak işçi sınıfı DİSK'ini korumaya kararlı... 15-16 Haziran 1970: DİSK üyesi olan, olmayan 100 bin işçi İstanbul, Gebze ve İzmit'te meydanlardadır. "İşçiler geliyor", "Kahrolsun faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Hükümet istifa" belgileri sokakları inletiyor. Burjuvazi afalladı. Acele sıkıyönetime sarıldı. Orduyu işçilerin üstüne sürdü. Kanlı çarpışmalar oldu. Üç devrim şehidi var. Burjuvazi şaşkın, "bu bir ihtilâl provasıdır" diyor.

15-16 Haziran bir politik mücadeleydi. Yani, işçi sınıfını, bir sınıf olarak burjuvazinin, burjuva parlamentosunun, polisinin, ordusunun karşısına getiren bir hareketti.

İşçi sınıfı uzun yılların birikimi, geleneği ve örgütlenme yeteneğiyle genel direnişi başarıya ulaştırdı. 274 ve 275 sayılı yasalara getirilmek istenen değişiklikler işlemez hale getirildi. Bu başarının, bu yüksek sınıf savaşının sonuçları kısa zamanda görüldü. 15-16 Haziran'dan sonra işçi sınıfı daha büyük bir hızla DİSK'e akmaya başladı. Burjuvazi, 274 ve 275 sayılı yasaları değiştirmeye kalkışmakla rüzgâr ekti, fırtına biçti. DİSK, zayıflamak şöyle dursun, güçlendikçe güçlendi, serpilip gelişti.

1 Mayıs 1976: İşçi sınıfı 51 yıl sonra ilk kez açık, yığınsal olarak 1 Mayıs'ı kutluyor. Yarım milyon, İstanbul - Taksim'de haykırıyor: "141-142'ye hayır". Mitingin sendikal planda örgütleyicisi DİSK. Yanında bütün demokratik kuruluşlar da var. Artık gelenek oldu: DİSK'in, işçi sınıfının gücünü, ağırlığını koyduğu her eylemde bütün demokratik örgütler hazır bulunuyor. İşçi sınıfı, onun devrimci sendikası başı çekiyor. Geniş emekçi yığınları yüreklendiriyor.

Ve şanlı Büyük Eylül Direnişi: "DGM'ler geçemez", "Faşizme hayır". İşçi sınıfı sendikal planda DİSK'in örgütleyiciliğinde yine en önde. Profilo'da kanlı barikat çarpışmaları. Profilo işçileri yiğitçe savaşıyor... Burjuvazi geri çekildi. DGM'ler ge-çe-me-di.

Sınıf savaşının yüksek ateşi binlerce işçiyi DİSK'e çekiyor. Kuruluşunda 30 bin üyesi olan DİSK, şimdi 600 bine ulaşmıştır. DİSK'e, sınıf mevzilerine akış durmuyor, durmayacak. 1968'lerden bu yana yavaş yavaş gelişen devrimci durum derinleştikçe DİSK ve sınıf sendikacılığı geleneği daha da güçlenecektir.

Sınıf savaşı okulumuz, sınıf sendikamız DİSK'in 10. yaşı kutlu olsun!

Sağ sosyal demokrasi tekellerin güvenilir adamıdır

Britanya İşçi(!) Partisi eski başkanı Harold Wilson'un 1970-74 döneminde ofis ve kadro giderlerinin bir grup zengin işadamıca karşılandığı açıklanmıştır. Lord Brawn, Lord Fisher, Lord Goodman, Lord Plurenden, Cyril Stein, Ronald Hobson gibi İngiltere'nin büyük tekellerinin başkanlarının da içinde bulunduğu bu işadamı grubunun, Wilson'a ne kadar para verdiği saklanmaktadır.

1970-74 yılları arasında iktidarda olan Muhafazakâr Parti, işçi sınıfının direnişi ve maden işçilerinin ülke çapındaki grevi sonucu istifa etmek zorunda kalmıştı. 1974 Şubat'ında yapılan seçimleri ise sözde İşçi(!) Partisi kazanmıştı.

İşçi(!) Partisi iktidara geldikten sonra ülkedeki ekonomik krizi işçi sınıfının yararına çözümleyeceğine; krizin yükünü işçilerin sırtına yıktı. Bugün İngiltere'de işsiz sayısı 1974'e oranla 3 katına çıkmıştır.

İşçi(!) Partisi'nin özellikle yönetim kademelerindeki kişiler, uluslararası finans kapitalin güvenilir kişileridir. İşçilikle ilişkileri yoktur. Bu son açıklanan olayda uluslararası finans kapitalle İşçi(!) Partisi yöneticilerinin kan bağını göstermesi bakımından ilginçtir.

SİLOPİ VE GERÇEK

Silopi'de faşist bir subayın halkın üzerine ateş açması, yığınlar arasında derin bir öfke uyandırdı. Demirel hükümetinin, bu faşist subay ile başlattığı ve Maocu ajanlarla sürdürmeyi tasarladığı provokasyon, en geniş çevreleri birleştirdi ve şimdilik de olsa başarısızlığa uğradı.

Bu olay kuşkusuz, işbirlikçi burjuvazinin öteden beri sürdüregeldiği ırkçı-şoven baskının ayrılmaz bir parçasıdır. Türk şovenistlerinin, Kürt halkına karşı duyduğu ulusal düşmanlığın ve ayırıcılığın en açık örneğidir. Bunun yanısıra bu olay, işbirlikçi burjuvazinin üniversitelerden sonra, Türkiye Kürdistanı'nda da tehlikeli provokasyonları, birbiri ardınca daha yoğun olarak tertipleyeceğini gösteriyor

İşbirlikçi burjuvazi üniversite öğrencilerini ve Kürt halkının yaşadığı bölgeleri, kendisi için en elverişli provokasyon alanları olarak görüyor. Faşizme tırmanışın başlıca gerekçeleri olarak gösterilen "anarşi" ve "bölücülük" suçlamalarına, buralardan kanıt toplamaya çalışıyor.

Egemen güçler niçin bu alanları kendileri için elverişli saymaktadırlar? Çünkü, üniversite gençliği arasında olduğu gibi, Kürt ulusal azınlığının burjuva ve küçük burjuva kesimlerinde de her türden goşist akım Maocu, Troçkist, anarşist öğeler, kendilerine sınırlı da olsa yer ediniyorlar. İşçi sınıfı sıralarında barınamayan bu sapık akımlar, buralarda işbirlikçi burjuvazinin provokasyon maşaları olarak sürekli bozgunculuk yapıyorlar. Silâhlı provokasyonların yanısıra, onlar, Türkiye Kürdistanı'nda ayrılıkçılığı körüklüyor ve "ayrı örgütlenme" öğütlüyorlar. İşbirlikçi burjuvazinin faşizme tırmanmasına yardım eden, ulusal baskının artmasına yardım eden ve Kürt feodalleriyle burjuvaların milliyetçiliğine uygun düşen bu çizgi, Kürt halkının da, Türk halkının da çıkarlarıyla bağdaşmıyor. Bir yandan Maoculuğu eleştirmek, bir yandan da Maocu grupların en fazla zarar verdikleri ulusal sorunda "tutarlı" olduklarını öne sürmek, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi yerine milliyetçiliği ölçü almak demektir.

TKP, her ulusun ayrılma hakkını kabul ediyor. Ama daima gönüllü birlikten yana çalışıyor. TKP, bu hakkın ancak sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzende gerçekleşeceğini söylüyor ve bu amaç için Türk ve Kürt halkının savaş birliğini savunuyor. Nedir ki, TKP, bu hak gerçekleşene kadar eli kolu bağlı durulmayacağını, her türlü ulusal baskıya karşı, Kürt halkının demokratik istemleri için savaşa atılmak zorunluğunu belirtiyor. TKP, işçi sınıfı sıralarında her türlü milliyetçilikle savaşıyor ve Türk, Kürt, diğer azınlıklardan oluşan bir tek işçi sınıfının varlığı temelinde, komünistleri bir tek çatı altında birleştiriyor.

(ATILIM ŞUBAT 1977 SAYISINDAN)

Hollanda'da öğretmenler örgütleniyor

Hollanda'daki Türkiyeli öğretmenler geçtiğimiz günlerde biraraya gelerek Hollanda'da Türkiye Öğretmenler Birliği'ni kurdular. Geçici Yönetim Kurulu, Hollanda'daki tüm Türkiyeli öğretmenlere bir çağrı yayınladı. Çağrıda özetle şöyle deniyor:

"Hollanda'da bulunan biz Türk öğretmenleri burada kalacağımız sürece kendi mesleğimizde çalışmak, mesleğimizde ilerlemek, demokratik ve mesleki haklarımızı korumak istiyoruz. Buradaki çocuklarımızın eğitim ve öğretimine daha yaralı çalışmalarla yanaşmak gereğine inanıyoruz. Bunlara ulaşmamız için güçlü olmamız zorunludur diyoruz. Biz güçlü olmanın yolunun örgütlü çalışmadan geçeceğine yine inanıyoruz. Sizin de aynı örgüt çatısı altında yer alacağınıza inanıyor, sizi, örgütümüze üye olmak için içtenlikle çağırıyoruz."

Hollanda'da Türkiye Öğretmenler Birliği'ne İşçinin Sesi olarak başarılar dileriz.

Kalıcıdır — 4

Yazan: S.ÜSTÜNGEL

Nazım, II. Dünya savaşını Türkiye zındanlarında geçirdi. Ama yüreği, aklı, fikri, acısı, sevinci, duyguları Hitler ordularına karşı kıyasıya savaşan Sovyet halkının, Kızıl ordunun yanındaydı. Bursa cezaevinde: «Moskova senfonisi»ni, zafer türküsünü, destanını Çaykofski'nin müziğiyle eşliyor, yoğuruyordu. Nazım Savyetleri, Lenin'in toprağını canı kadar seviyordu. «Toprağı çekmişti» derler. Ama o, şiirleri, destanları, yapıtları, savaşları, her şeyiyle, boydanboya Anadoluda yatar. Onun salkım söğütleri «saçlarını» başı ucundan akan Kızılırmak, Yeşilırmak, Fırtınaderesi sularında yıkar . . .

Nazım çok yönlüydü. Ustalığı da öyleydi. Taklitçi, basma kalıpçı değildi. Hep yenilik arardı. Devrimciydi. Dili temizdi. Bir kuyumcudan çok daha ince işlerdi şiirlerini, yapıtlarını. Bir elektronik uzmanından çok daha ince hesaplardı şiirlerinin inceliğini, satırlarının boyunu, deyimlerinin biçimlerini. Işlediği konuları müziğin en ince, en gür, en bileşik sesleriyle ayarlardı. Nazımın lirizmi kadife kadar yumuşak, çelik kadar sertti. O, dağumu davulla duyurur, yaşama, savaşa salar. O, savaşta «Kerem gibi» yanar. Politik havanın, sosyal artamın memlekette kurşun gibi ağır alduğunu belirtir. Sınıf savaşında, kurtuluş savaşında halkı kurşun eritmiye çağırır. Ve, «hava toprak gibi gebe» der. Yeniyi, doğacak olan yepyeni Türkiyeyi müjdeler.

Nazım yapıtlarını, destanlarını işçinin, köylünün, halkın dertleriyle, kaygılarıyla, savaşlarıyla, öfkesi, nefretiyle, sevdaları ve acılarıyla böylesine yoğurmuştur. Nazım, halkımızla et ve kemik olmuştur.

Nazım şiir olsun, iş alsun diye hiç bir şeycik yazmamıştır. Nazım, TKP Merkez Komitesi üyesiydi. Öyle öldü. Parti işlerinde, görevinde disiplinliydi. Nazım, bir demirciden, en ağır işlerde çalışan bir işçiden daha az çalışmazdı eline aldığı yapıtların üzerinde. Çok çalışırdı. Çok verimliydi. Onun uzmanlığını, yatkınlığını geliştiren, bu ustalığa öz veren komünist oluşudur, Marksçı-Leninci oluşudur. Her şeyi çabuk kapar, kafasında şimşek şimşek, hemen yoğururdu. «Beynimiz bal yoğuran bir kavan, ona balı dolduran arıdır hayat», der. Nazım savaşla taşıdı savaş çiçeklerinden balını, savaşla yoğurdu bunları.

Nazım, işçi sınıfının savaşına, devrimci savaşa kendisini bütün varlığıyla vermiştir. Onu, Istanbulda Haliç işçilerinin grevinde: «Ayvansaray içinde kanlı bir değirmen var» türküsünü grevcilerle, hep bir ağızdan söylerken görüyoruz. Onu, İzmir tütün işçilerinin grevinde görüyoruz. Nazım, baştanbaşa halkın içinde, kurtuluş savaşının içinde, «İnsan manzaraları»nda . . . Nazım, Ferhatla dağ deliyor, Şirin'le su içiriyor kuraklıktan yanan Anadolu köylüsüne. Nazım güzelliği, çirkinliği, gaddarlığı, gücü, sevdayı, hepsini döküyar sınıf savaşı alanına. Nazım, Türk halkının, emekçilerinin savaş geleneklerini sürüyar savaş alanına. O, Ankarada «Ahilerle beraberdik», der . . . Sonra, Bedrettinle konuşur derin derin. Ve de, Börklücelerle, Tonlaklarla dalar yalın kılıç padişah ordularının armanına . . . Daha sonra — İstanbulda, Beyazit meydanında, kanları kaldırım taşlarına «şıp şıp damlıyan» Turan Emeksizlerin yanındadır. Bu savaş, bu alanı zaptedene kadar sürecektir, der. Nazım, Amerikan köleliğine, faşist düzene, zorbalığa karşı dövüşenlerle amuz amuzadır.

Nazım iyimserdi. Bu iyimserliği, Leninizme, TKP'ye, işçi sınıfının gücüne dayanıyar. Nazım o gür sesiyle haykırıyar:

«Güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler . . . » 1972

(SON)

Anti-sovyetizm, anti-komünizmdir insanlığın can düşmanıdır

Emine Engin

Çağımızın baş çelişkisi tepe taklak yuvarlanan emperyalist sistem ile insanlık tarihinin en şanlı abidesi, dünya işçi sınıfının kalesi sosyalist sistem arasındadır. Lenin'in ülkesi, Bolşevizmin anayurdu Sovyetler Birliği bu şanlı abidenin zirvesi, bu güçlü kalenin en yüksek burcudur.Böylesi bir çağda can çekişen emperyalizmin ve onun beşinci kolu oportünizmin anti-sovyetizmi doğal bir olgudur. İki sistem arasında yürüyen dişe diş savaşımın günlük bir görünümüdür.

Ancak son zamanlarda Batıda "olağanüstü",isterik bir anti-sovyet,anti-komünist yaygara koparılıyor. Bu yaygaraya sosyalist ülkelerdeki bir avuç hain ile Batılı oportünistler de katılıyorlar. En gülüncü de, bir merkezden [illegible] su götürmeyen bu karalama furyasına "insan haklarının","demokrasinin"savunucu süsü verilmesidir.

Helsinki Konferansına katılan ülkelerin yakında Belgrad'da yapacakları toplantının hemen öncesinde,emperyalizm bu isterik kampanya ile gerçekte kendi ayıplarını dünya halklarından gizlemeye çabalıyor. Elindeki kan lekelerini, cebindeki alınteri birikimlerini örtmeye çalışıyor.Kasap dükkanlarının ancak vitrinlerine bakabilen ve bir kuytuda yalnızlık içinde ölüp de kokusu çıkan yaşlı insancıkları,milyonlarca işsizini, açını, sürünen emekçi çocuklarını unutturmayı amaçlıyor. Körüklediği ırkçılığı, azgın militarizmini ve derin faşizm özlemlerini örtbas etmek istiyor.

Emperyalistler Helsinki'de "sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasında enformasyon değiş tokuşuna" imza atmak zorunda bırakıldılar. Şimdi bunun acısı içinde kıvranıyorlar.Kıvranmakta haklıdırlar.Sosyalist ülkelerdeki yaşamın gerçekleri kapitalist dünyanın ezilen sömürülen emekçi yığınlarına müjde gibi geliyorsa, emperyalizmin kafasına da balyoz gibi iniyor.

SOSYALİZMİN KAZANIMLARI

Sosyalist ülkelerde işsizlik, pahalılık, cehalet,yoksulluk çoktan tarihe karışmıştır. Doktor, hastahane,eğitim parasız ve yaygındır. İnsanlar doktorların değil, doktorlar insanların peşinde koşarlar. Evsizlik derdi yok, ev kirası semboliktir. İşçiler her yıl bir ay paralı tatil yaparlar. Bu ülkelerde çocuklar ve yaşlılar toplumun göz bebeği,"imtiyazlı gurubu"dur. Halk fiilen yönetimdedir. 10 milyonlarca emekçi yönetim organlarında aktif olarak çalışır. Sosyalist ülkeler kültür ve sanatın en ileri olduğu ülkelerdir.Buralarda yayınlanan kitap, dergi ve gazete sayıları astronomiktir.

Örneğin,Sovyetler Birliği'nde:

-İşsizlik ve pahalılık daha 1930'larda tarihe karıştığı gibi, iş bolluğu ve ucuzlama vardır.

-Ev kirası gelirin %8'ini geçemez.

-Halkın reel geliri 1971-75 arasında %25 artmıştır ve genel olarak halkın yaşam standardı her 15 yılda bir iki katına çıkar, yani 60 yıl yaşıyan bir insanın yaşam standardı ömrü boyunca 8 kat yükselir.

-Sadece son yıllarda 400 gazete ve 113 derginin yeni yayın hayatına girmesiyle birlikte, aile başına ortalama 4 periodik yayın düşmektedir.

-1971-75 döneminde mecburi orta öğretime geçilmiştir.

-Yine sadece 1971-75 döneminde 11 milyon ev yapılmış ve 56 milyon emekçinin ev koşulları iyileştirilmiştir.

Bunlar insan haklarının birkaç örneği.Ayrıca Sovyetler Birliği'nin barış politikası da insanların en temel hakkının, yaşama hakkının militan savunucusudur.

AKAR DA GEÇER

Sovyet emekçisine bu insan haklarını ne emperyalistler, ne de Batılı oportünistler armağan ettiler. Sovyet halkı bu hakları kanıyla,canıyla, onurlu emeğiyle kazandı.Rus işçi sınıfı Lenin'in ve Bolşevik Partisinin militan önderliğinde Büyük Ekim Devrimiyle çağ kapadı,çağ açtı.Devrimin kazanımlarını, diktatoryasını şanlı Kızıl Ordusuyla,Çekasıyla savundu.İç savaşta Rus halkı 14 emperyalist devlete karşı boğuştu ve kazandı.

Sovyet emekçisi, Marksist Leninist Partisinin önderliğinde,sosyalist sanayileşmeyi ve kollektifleşmeyi coşku ile başardı. Büyük Vatandaş Harbinde ülke yeni bir darbe yedi. Sovyet halkı, onun Kızıl Ordusu, hem anayurdunu hem öteki ülkeleri 22 milyon şehidinin kanıyla sulayarak faşizmin pençesinden kurtardı. Dünya sosyalizmi büyüdü, güçlendi. Dev adımlarla ilerliyor.Emperyalizme korku salıyor, kapitalist sistemin genel bunalımını derinleştiriyor.

Emperyalizmin ve yardakçılarının kopardığı anti-sovyet anti-komünist yaygara, sosyalist ülkeler üzerinden akar da geçer.Sosyalist ülkeler halkları, en başta da Sovyet halkı, emperyalizmin, faşizmin ordularını bile yenerek bugüne ulaştılar. Bu nedenle sosyalist ülkelerden çıkan dönekler 100 milyonlar içinde 100'leri geçemez. Geçemez çünkü bunlar emperyalizmin paralı adamlarıdır. Geçemez çünkü böyle sütü bozuklar 100'leri geçebilseydi bugünkü parlak başarılar kazanılamaz,bugüne gelinemezdi.

EMPERYALİZM-OPORTÜNİZM ELELE

Emperyalizm, sosyalist ülkelerdeki bir avuç sütü bozuğu öne sürerek "baskı" var , "muhalefet" var diyor.Ama işin gülüncü,o dönekler emperyalizmin gazeteci kılığına girmiş ajanlarına basın bildirilerini Moskova'daki sıcak evlerinde veriyorlar, verebiliyorlar. Bu nasıl "baskı"?

Batılı oportünistlere gelince. Bunlar, Sovyetler Birliği'nde "demokrasi"," insan hakları" havariliğine çıktılar. Yemeyi içmeyi bırakıp proleter diktatörlüğüne, proleter enternasyonalizmine,dünya devrimci güçlerinin önderi Sovyetler Birliği'ne ve Leninci SBKP'ye saldırıyorlar. Demokrasi havariliği yapmaya hevesli bu bayların dikkatini çekeriz: TKP 54 yıldır gizli çalışıyor. Türkiye'de kan akıyor. Faşizm tırmanıyor. Neredesiniz ?

TKP, sözlü ve yazılı yayınlarında, tüm komünistleri,sosyalistleri, gerçek demokratları son günlerde yükseltilen isterik anti-sovyet yaygaraya karşı savaşa çağırıyor.Biz bu çağrıya uyuyor, bu savaşa yürekten katılıyoruz.

PRAVDA'NIN İHTARI

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komite yayın organı Pravda'nın 12 Şubat tarihli başyazısından:

".......

" İnsan Hakları" üzerine koparılan bu gürültü,kapitalist ülkelerdeki ilerici sosyal ve politik güçleri saptırmak ve bölmek istemektedir.Yaşayan sosyalizme saldırıların yardımıyla,bilimsel komünizmi ve komünist ve işçi partilerinin ve tüm devrimci hareketlerin platformunu karalamayı amaçlamaktadır.Batı komünist partileriyle sosyalist ülkelerde iktidardaki komünist partilerini karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır.

....

Gerçek insan haklarına gelince "tarihsel deneyim bu hakların ancak sosyalist sistemde gerçekleşeceğini göstermiştir.Çalışma hakkı, eğitim ve sosyal güvenlik hakkı,her düzeydeki hükümet ve yönetim organlarına seçme ve seçilme hakkı, ulusal öneme sahip sorunlar da dahil olmak üzere tartışmalara ve kararlara katılma hakkı...İşte bizim sosyalist demokrasimizin uygulanışı..."

"Bazı zorluklarımız vardır ve biz onları düşmanlarımızdan daha iyi biliyoruz.Onları saklamıyor,yenmeye çalışıyoruz ve yeneceğiz.Leninci yolumuzdan şaşmayacağız.Bu yolun doğruluğunu yaşam göstermiştir.

Pratiğimizin körü körüne kopya edilmesini kimseden istemeyiz. Ama kimsenin de iç işlerimize karışmasına göz yummayız.Ne Sovyet halkı, ne de öteki sosyalist ülkelerin halkları buna izin vermeyecektir."

Sovyetler Birliği,Amerika'nın her silâhına derhal cevap verecek güce sahiptir

Sovyetler Birliği Savunma Bakanı, SBKP Politbüro üyesi Dimitri Ustinov , Amerika'nın silâh yarışından vazgeçmesini istemiştir.Amerika'nın silâh yönünden Sovyetlerden önde olmak için sürekli uğraştığını belirten Mareşal Ustinov, bu durumun silâhsızlanmaya yardım etmediğini belirtmiştir.

Komünist dergisinde yazdığı yazıda Ustinov şunları belirtmektedir:

"Sovyetler Birliği'nin ekonomisi, bilim ve teknolojisi öyle yüksek bir düzeydedir ki, barış düşmanlarının yaptığı her tür silâhın karşılığını en kısa zamanda verebilir....

Bir kaç yıldan beri ne Sovyetler Birliği, ne de diğer Varşova Paktı ülkeleri askerî birliklerinde bir artış yapmamışlardır.Sovyetler Birliği yeni silâhlar yapma Yarışını istememektedir."

Sendikalar sınıf savaşlarının okuludur

İşçi ve emekçilerin kurtuluşu ancak sömürüsüz bir toplumun kurulmasıyla gerçekleşir. İşçilerin, sendikal mücadeleyle sınırlamaya çalıştıkları sömürüyü tümden ortadan kaldırmak istemeleri de en doğal haklarıdır.

Sömürü kalkarsa, üretim insanların ihtiyaçlarına göre düzenlenirse toplumsal kurtuluş gerçekleşir. Bu nedenle işçilerin çıkarlarını dikkate alan sınıf sendikaları sömürüyü kaldıracak sınıf savaşlarının okuludur.

Sömürünün varlığı üretim araçlarının ve hammaddelerin kapitalistin özel mülkiyetinde olmasına dayanır. Bu düzenin ortadan kalkması üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesiyle olanaklıdır.

Bu gerçeği emekçilerin gözünden saklayan sendikalar sarı sendikalardır. İşçilerin çıkarlarını değil de burjuvaziyle işbirliği yapıp, onların çıkarlarına çalışırlar. İşçileri siyasetten uzak tutmaya çalışırlar. Oysa, işçi sınıfı ağırlığını politikaya koymadıkça bu sömürü düzeni sürüp gider.

Devrimci sınıf sendikaları, tüm emekçilerin kesin kurtuluşu için yürütülen siyasal savaşımda işçi sınıfının tek örgütü değildir. İşçi sınıfı partileri sosyalizmi kurmayı programına almış, kendine esas görev edinmiştir. İşçi sınıfı partileri ve devrimci sınıf sendikaları, demokratik örgütler sınıf savaşları için de dayanışmalı olarak ilerlerler.

A. R.

Kapitalizm iflâs ediyor

İngiltere'nin içinde bulunduğu ekonomik kriz, hemen arkasından işsizlik ve pahalılığı getiriyor. Bu krizden etkilenenler arasına işçilerimiz de giriyor. Çünkü işçilerimizin çalıştığı iş yerleri ufak dikim evleridir. Ülkedeki ufak bir krizden hemen etkilenen bu iş yerleri ya kapanıyorlar ya da çalışanlardan bir kısmı işten çıkartılıyor. Bu durum karşısında işçilerimizin çalışma alanı azalmış oluyor ve zaten ortalık işsiz doluyken bu sayı bir kat daha artıyor.

İngiltere'de çalışan işçilerimizin belirli bir kısmı turisttir. Ailesine para göndermek zorundadır. Ne var ki, para biriktirip ailesine göndermek bir yana, aldığı ücretle ancak kendini zor doyurabilmektedirler. Her fabrika, her dikim evi bu işçilerimize iş vermez. Çalışma kartı sorar. Çalışma kartı varsa çalışır, yok sa iş de yoktur. Çalışanlar ise diğer işçilerden daha düşük ücretlerle çalıştırılırlar. Kolay kolay iş bulamaz, ev bulamaz, her gün polis korkusu ile yaşarlar.

Bu işsizlik ve hayat pahalılığı yalnız kapitalist ülkelerdedir. Sosyalist ülkelerde işsizlik ve hayat pahalılığı yoktur. Sovyetler Birliği'nde uzun yıllar yiyecek, içecek maddelerinde fiat artışı yapılmamıştır. Geçtiğimiz 1976 yılında işçi ücretlerine %8 zam yapılmıştır.

Kapitalist ülkelerde işsizlik ve hayat pahalılığı kapitalizmin iflâsının birer göstergesidir.

S. D.

10 EYLÜL 1920

Sesler geliyor yerden gökten
Şimşek şimşek çakıyor bulutlar
Emeğin savaşı,
işçilerin alınteri
yön buluyor, 10 Eylül 1920'de.

Tarihsel sürecin gelişimi
Büyük Ekim Devrimi'nin güneşi
Halkın sürekli isteği
gerekli kılıyor 10 Eylül 1920'yi.

Tutsak Anadolu bağır bağır bağırıyor.
Halk özgürlük diye haykırıyor.
Yırtıyor emeğin sesi, ölüm sessizliğini
Avazlar yükseliyor gökyüzüne
Parçalıyor milislerin süngüleri
emperyalistleri parça parça.
Çerkez Ethem ve Yeşilordu,
Kızılordu'ydu Anadolu'da.

Halk kendini istiyor 10 Eylül 1920'de.
Burçlardan kızıl güneş doğuyor,
deniz gibi köpük köpük toprağı
aydınlatmaya yarına.

Mustafa Suphi, Ethem'ler,
ilk önderlerimizdirler.
10 Eylül 1920,
oturmuştur
Markşçı - Leninci ilkelere.
Bu ilkelerdir yaşatan ve yaşatacak olan
10 Eylül 1920'yi.

Ekin Ekim

Şerefliler ve Şerefsizler

Geçtiğimiz aylarda MC'nin bir ders kitabında "bir doktorun şerefi ile bir işçinin şerefi aynı değildir" diye bir yazı çıktı. Sanki, kapitalist bir toplumda parası, çiftliği olanlar, devletin 20 milyonunu çalan Demirel'in yeğenleri, Lockheed şirketinin rüşvetini yiyenler şerefli insanlar - dır. Akşam sabah fabrikalarda, tarlalarda, maden ocaklarında, ağır sanayi işlerinde çocuğunun karnını doyurmak için çalışan hor görülen, ezilen, itilen cahil kalmış insanlar şerefsizdirler.

Kapitalist toplumda insanların doğuştan milliyetçilikle, şovenlikle, "sen kürtsün", "sen lâzsın", "sen Arnavutsun" diye beynini yıkarlar. Bütün bunlar işçi sınıfını bölüp, burjuvazinin hegemonyasını sürdürebilmesi içindir. Ama bu böyle gitmeyecektir. İşçiler köylüler, aydınlar gerçek sınıf düşmanlarını, kimin gerçekten şerefli, kimin şerefsiz olduğunu iyi biliyorlar.

M. B.

YIĞISAL EYLEMLERLE

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

bugün hem nicel, hem de nitel bakımdan çok değişmiştir. Bazıları bu değişimi göremiyorlar. Yığın eylemlerinin kapsamını daraltıyor, ona bir salon toplantısı, ya da bildiri dağıtmak niteliği vermeye çalışıyorlar.

Yığın eylemlerinin niceliğinin, niteliğinin yansıra biçimleri de değişmiştir. Bu eylem biçimleri miting ve yürüyüşlerden genel grevlere milyonları kucaklayan eylemlere dönüşmektedir. Bu geniş yığınsal eylemlerin iyi örgütlenmesi, yığınların ne için savaştıklarının bilincine erişmiş olmaları şarttır. Pasiflikle savaşmalı fakat yalnız çıkışlardan kaçınılmalıdır.

TKP'nin sesi radyosunun dediği gibi "iyi seçilmiş, iyi örgütlenmiş ve parlamento içindeki savaşımla da destek lenen yığınsal bir eylem, demokratik seçim hükümetinin kurulması amacını gerçekleştirebilir.

TÜRK KÜRT HALKLARI ELELE

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

rüyüşçüleri elçiliğin önüne bırakmamak istedi. Ancak devrimcilerin militanca direnmesi sonucu polis geriledi. Gücünü Taksim'deki yarım mil yondan, Profilo'da barikat savaşımı veren işçilerden alan yürüyüş kolu elçiliğin önüne kadar geldi. Burada belgiler daha büyük bir coşkuyla haykırıldı. Elçiliğin kapısına, üzerinde "Halk düşmanı, katil MC yıkılmalıdır" yazılı siyah bir çelenk konuldu.

Her eylemde olduğu gibi, bu eylemde de İTİB militanları disiplinli çalışmanın örneklerini gösterdiler. İTİB, militanlarını böylesi eylemlerde kazanmış, yığınların içinden bulup çıkarmıştır.... "Türk-Kürt halkları elele", devrimci cephede" yürüyüşü de bu yolda yeni bir halka olmuştur.

İTKB 4. Kongresi yapıldı

İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği'nin 4. Olağan Genel Kurulu 19 Şubat 1977'de Londra'da yapıldı.

Genel Kurul salonunun duvarları "MC Yıkılsın"," Halktan Yana Demokratik Hükümet", "Evlât Acısına Son", "Evlâtlarımızı Kurşunlamalarına İzin Vermeyeceğiz" belgileri, DİSK'in, İKD'nin ve ATKF'nun afiş ve gazeteleri ile donatılmıştı. Bir köşede de 1 Mayıs fotoğraf sergisi vardı.

Emekçi kadınlar, çalışma raporlarında ve konuşmalarında bir yandan 1 Mayıs'ın, 16 Eylül'ün yurtta yükselen savaşımının kıvancını ve ateşini, öte yandan MC kurşunlarıyla şehit edilen evlâtların acısını dile getirdiler. "Hesap günü yakındır" dediler. Genel Kurul DİSK'e, İGD'ye ve Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'na oybirliğiyle dayanışma mesajları gönderdi. "MC yıkılsın" kararı ta sarısı oybirliğiyle kabul edildi.

Genel Kurul, İngiltere'deki emekçi kadınların da evlâtlarımızı kurşunlayan eli kanlı MC'ye karşı seslerini daha iyi duyurabilmeleri ve örgütlenmelerini pekiştirebilmeleri için aylık bir gazete çıkmasına oybirliğiyle karar verdi.

İTKB'nin 4. Olağan Genel Kurulu şu gerçeği bir kez daha vurguladı ki, İngiltere'deki Türkiyeli kadın emekçiler de halkımızın ileri demokrasi ve bağımsızlık savaşımının kopmaz parçasıdırlar.

GENEL KURUL TOPLANTISINDAN BİR GÖRÜNÜŞ

Parlamento aritmetiği değil toplumsal aritmetik

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

ise, toplumdaki devrimci çoğunluğa göre oluşturmak o denli olasıdır. Parlamento aritmetiği değil, toplumsal aritmetik. Bunun dışında bir çözüm olamaz.

İşçi sınıfımızın öncü savaşkan kolu TKP bu durumu birçok kez gösterdi. Ulusal demokratik cephenin kaçınılmazlığını vurguladı. Bu cepheyle gerici-faşist cephe arasında bir orta yol olmadığını belirtti. Parlamento'daki ilerici halktan yana güçleri eylem birliğine aktif katılmaya çağırdı.

Demokratik bir seçim hükümetinin kurulmasını isteyen ilerici güçler, seçimlerin "ya faşizm, ya sosyalizme açılan ileri demokratik düzen" ikilemine, ikincisinden yana çözüm getirmesini de istiyorlar. Bu durumda seçim hükümetinin görevlerini 1 Şubat 1977 tarihli Atılım şöyle belirtiyor: "Faşist çeteleri, Ülkü Ocaklarını dağıtmak Bunların elebaşlarını, Türkeş ve Demirel gibi politikacıları savaştkilleri yargılamak. Devlet organlarını, faşist, aşırı gericilerden temizlemek. 141, 142 gibi faşist maddeleri ve TKP'ye konan yasağı kaldırmak. Seçim yasasında değişiklik yaparak bugünkü sistem yerine orantılı sisteme ve ulusal bakiyeyi kabul etmek. Seçmen yaşını 18'e indirmek. Yurt dışındaki işçilere bulundukları yerlerde oy hakkı tanımak."

Ancak bu amaçları taşıyan, ileri demokratik güçlerden kurulu bir seçim hükümeti Türkiye'yi bunalımlardan çekip çıkaracak yolun kapısını aralayabilir.

İleri, demokratik güçlerden oluşan bir seçim hükümetini iş başına getirmek için işçi sınıfının önderliğinde yığın eylemlerini yükseltmek, devrimci çoğunluğu harekete geçirmek gereklidir. Parlamentodaki demokratik savaşım böylesi bir genel yığınsal eyleme destek olursa, başarı olanakları bir kat daha artacaktır.

İşçinin Sesi de devrimci hareketin bir parçası olarak gelişmek, atılım yapmak zorundadır. İşçinin Sesi gittikçe daha çok okuyucuya ulaşmalıdır.

İşçinin Sesi .... 15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ .... İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
.... (Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu'na bağlıdır)
YAZIŞMA ADRESİ .... 56 Mansfield Rd., ILFORD, ESSEX, ENGLAND
MASRAFI 10p. .... Yıllık Abone 4£ (sterlin). (Almanya için 40 DM)
BASKI: .... Anvil Printers Limited